

INFORMACE O VYDANÝCH PRÁVNÍCH PŘEDPISECH

Částka 51 – čís. 134

Zákon o zadávání veřejných zakázek.
Účinnost od 1. října 2016.

Částka 55 – čís. 142

Vyhláška o vymezení zón ochrany přírody Chráněné krajinné oblasti Železné hory a o změně vyhlášky č. 156/1991 Sb., o zřízení chráněné krajinné oblasti Železné hory.
Účinnost od 1. června 2016.

Částka 70 – čís. 184

Zákon, kterým se mění zákon č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů.
Účinnost od 28. června 2016.

Částka 70 – čís. 185

Zákon, kterým se mění zákon č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony.
Účinnost od 1. srpna 2016, ustanovení čl. IV bodů 1 až 7, 9, 10, 14, 15 a 18 až 21 a čl. V nabývají účinnosti dnem 1. července 2018.

Částka 78 – čís. 207

Nařízení vlády, kterým se mění nařízení vlády č. 318/2013 Sb., o stanovení národního seznamu evropsky významných lokalit, ve znění nařízení vlády č. 73/2016 Sb.
Účinnost od 1. července 2016.

*Právní předpisy vybral:
Mgr. Pavel Machata, MMR*

INFORMACE Z VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ SOUDŮ Z OBLASTI ÚZEMNÍHO PLÁNOVÁNÍ

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2016 č. j. 4 As 217/2015-197

OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY, ÚZEMNÍ PLÁN, AKTIVNÍ LEGITIMACE ZÁSTUPCE VEŘEJNOS- TI A SPOLKU K PODÁNÍ NÁVRHU NA ZRUŠENÍ OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY, POSTAVENÍ OSOB ZÚČASTNĚNÝCH NA ŘÍZENÍ PŘED SOUDEM

§ 23, § 43 a násl. zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů

§ 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů

§ 171 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů

Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 8. 2015 č. j. 6 A 99/2015-65 o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – změny Územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy Z 2590/00, schválené usnesením zastupitelstva hl. m. Prahy dne 26. 4. 2012 (dále jen „odpůrce“).

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu mimo jiné vyplývá:

Odpůrce usnesením ze dne 26. 4. 2012, č. 16/4, vydal celoměstsky významné změny I+II Územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy ve formě opatření obecné povahy č. 23/2012 (dále též „předmětné opatření obecné povahy“) ve znění přílohy č. 2 tohoto usnesení. Předmětné opatření obecné povahy nabylo účinnosti dne 16. 5. 2012. Změna vedená pod č. Z 2590/00 v oblasti městské části Praha 6 zahrnovala změny v lokalitě Veleslavin (p. č. 570/1, 2, 4, 5; 571; 572–4; 575/1, 2) a Vokovice (p. č. 1002/2-část; 1053/2; 1109/1, 5–8).

Návrhem ze dne 15. 5. 2015 napadli navrhovatelé a) až c) opatření obecné povahy č. 23/2012 schválené usnesením zastupitelstva hl. m. Prahy ze dne 26. 4. 2012, č. 16/4, v části změny územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy Z 2590/00. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 18. 8. 2015, č. j.

6 A 99/2015-65, zamítl návrh navrhovatelky b) (I. výrok) a k návrhu navrhovatelů a) a c) zrušil dnem vyhlášení tohoto rozsudku opatření obecné povahy – celoměstsky významné změny I+II Územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy – v části změny Z 2590/00 schválené usnesením zastupitelstva hlavního města Prahy dne 26. 4. 2012, č. 16/4 (II. výrok). Městský soud dále ve vztahu mezi navrhovatelkou b) a odpůrcem nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení (III. výrok). Právo na náhradu nákladů řízení naopak přiznal navrhovatelům a) a c) proti odpůrci (IV. výrok). Městský soud se nejprve zabýval otázkou aktivní legitimace navrhovatelů. V případě navrhovatelky b) aktivní legitimaci neshledal, protože vystupovala toliko v postavení zástupce veřejnosti [§ 23 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“)] a nájemkyně. Naopak aktivní legitimaci shledal u navrhovatele a) s odůvodněním, že je vlastníkem nemovitosti v oblasti, a navrhovatele c), který je spolkem s takovým předmětem činnosti, jež mu zajišťuje postavení navrhovatele. Dále se zabýval věcnými námitkami navrhovatelů a shledal porušení § 55 odst. 3 stavebního zákona. Zároveň vytkl odpůrci chybějící odůvodnění ve vztahu k posouzení vlivů na životní prostředí. Odpůrce rovněž nedostatečně vypořádal námitky navrhovatelů.

Kasační stížností doručenou zdejšímu soudu dne 24. 9. 2015, doplněnou dne 29. 10. 2015, napadl odpůrce nadepsaný rozsudek městského soudu. Poukazuje na to, že se městský soud k jeho námitce dostatečně nezabýval aktivní legitimací navrhovatelů b) a c), proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Pokud městský soud poukazuje na porušení § 55 stavebního zákona, pomíjí skutečnost, že Územní plán sídelního útvaru hl. města Prahy uvažuje o městě jako celku. V rámci území celé Prahy nelze vždy přesně a konkrétně odůvodnit potřeby nově vymezovaných zastavitelných ploch.

Kasační stížnosti podaly též osoby zúčastněné na řízení I. až V., přičemž osoby I. až IV. navrhly přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Odpůrce se rovněž domnívá, že městský soud omezuje výkon vlastnického práva vlastníka pozemku. Nelze spravedlivě požadovat po vlastníkově pozemku, který chce svůj pozemek zhodnotit jen z toho důvodu, že těsně sousedí s jiným pozemkem, který je sice určen k zastavění, ale jeho majitel se o něj nestará a nesnaží se s ním nakládat. Odpůrce dále zastává názor, že stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy, odboru ochrany prostředí, splňuje zákonem stanovené náležitosti. Odbor ochrany prostředí navíc své stanovisko potvrdil dopisem ze dne 12. 10. 2011, č. j. 838698/2010/OOP-VIII-260/11/Kyj; a ze dne 14. 9. 2011, č. j. S-MHMP-838698/2010/OOP-VIII-239/11/Kyj. Odpůrce si myslí, že městský soud uvedené dokumenty nesprávně vyhodnotil. Nad rámec uvedeného odpůrce poukazuje na to, že městský soud neval v potaz, že se v případě dotčené plochy jedná o území naplňující znaky přestavby v § 43 odst. 1 stavebního zákona. Území bývalého Strnadova zahradnictví naplňuje znaky znehodnoceného území, protože v něm není naplňována řada let původní funkce a nelze předpokládat její obnovu. Změna charakteru zástavby byla tedy vyvolána nutností zabývat se novou náplní přestavby. V přípisu ze dne 30. 11. 2015 odpůrce uvedl, že se plně ztotožňuje s návrhem osob zúčastněných na řízení I. až IV. na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Čtvrtý senát Nejvyššího správního soudu usnesením ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 As 217/2015-171, postoupil věc rozšířenému senátu podle § 17 odst. 1 s. ř. s., neboť shledal potřebu odchýlit se od právního názoru vysloveného v jiných rozhodnutích tohoto soudu.

Rozšířený senát usnesením ze dne 29. 3. 2016, č. j. 4 As 217/2015-182, které nabylo právní moci dne 2. 5. 2016 o předstěněných právních otázkách rozhodl následovně: „(i) *V řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o návrhu na zrušení opatření obecné povahy dle § 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, lze přiznat kasační stížnosti odkladný účinek dle § 107 s. ř. s. (ii) Zástupce veřejnosti podle § 23 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, je oprávněn podat návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části dle § 101a odst. 1 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního.*“ Zároveň věc vrátil k projednání a rozhodnutí čtvrtému senátu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelé uplatnili v kasačních stížnostech. Nejvyšší správní soud v daném případě shledal, že rozsudek městského soudu je zatížen vadou dle § 109 odst. 4 s. ř. s., k níž musel zdejší soud přihlídnout z úřední povinnosti. Kasační stížnosti jsou důvodné.

Nejvyšší správní soud zjistil z katastru nemovitostí, že vlastníkem pozemků v obci Praha, k. ú. Veleslavín, č. 570/1, 2, 4 a 5 je osoba zúčastněná na řízení V. Vlastníkem pozemků v obci Praha, k. ú. Veleslavín, č. 571, 572, 573, 574, 575/1 a 2 je osoba zúčastněná na řízení IV. Vlastníkem pozemků v obci Praha, k. ú. Vokovice, č. 1002/2, 1053/2 je osoba zúčastněná na řízení I. Vlastníkem pozemků v obci Praha, k. ú. Vokovice, č. 1109/ 6 a 7 je osoba zúčastněná na řízení II. Pozemky v obci Praha, k. ú. Vokovice, č. 1109/1, 5 a 8 jsou v podílovém spoluvlastnictví osob zúčastněných na řízení II. a III. Uvedené pozemky jsou přímo dotčeny přezkoumávaným opatřením obecné povahy, konkrétně jeho částí, která byla napadeným rozsudkem městského soudu zrušena. Zrušením částí opatření obecné povahy městským soudem došlo ke změně regulativů platných pro jejich pozemky (především namísto jejich zařazení do zastavitelného území jsou nyní součástí nezastavitelného území). Rozhodnutím soudu o návrhu na zrušení opatření obecné povahy tedy mohly být a byly přímo dotčeny. Osoby zúčastněné na řízení I. až V. proto mají právo v řízení vystupovat jako osoby zúčastněné na řízení (§ 34 odst. 1 s. ř. s.). Osoby zúčastněné na řízení I. až V. především namítají, že s nimi městský soud nejednal jako s osobami zúčastněnými na řízení (nezaslal jim výzvu podle § 34 odst. 2 s. ř. s.). Podle § 34 odst. 2 s. ř. s. „*navrhovatel je povinen v návrhu označit osoby, které přicházejí v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, jsou-li mu známy. Předseda senátu takové osoby vyrozumí o probíhajícím řízení a vyzve je, aby ve lhůtě, kterou jim k tomu současně stanoví, oznámily, zda v řízení budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení; takové oznámení lze učinit pouze v této lhůtě. Současně s vyrozuměním je poučí o jejich právech. Obdobně předseda senátu postupuje, zjistí-li se v průběhu řízení, že je tu další taková osoba. O osobních údajích, o těchto osobách uváděných, platí přiměřeně ustanovení § 37 odst. 3.*“ Podle § 101b odst. 4 s. ř. s. „*ustanovení § 34, s výjimkou odst. 2 věty první a odst. 4, a § 76 se použijí přiměřeně.*“

Nejvyšší správní soud se již minulosti zabýval výkladem § 34 s. ř. s. Dovedil, že citované ustanovení vyžaduje aktivní přístup soudu při zjišťování možných osob zúčastněných na řízení. Pokud by tyto osoby soud nevyrozuměl, zatížil by své rozhodnutí vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 1 As 39/2004-75, č. 1479/2008 Sb. NSS; a ze dne 23. 9. 2004, č. j. 7 As 33/2003-80, č. 489/2005 Sb. NSS, všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz). Taková vada je potom zpravidla důvodem pro zrušení soudního rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2007, č. j. 5 As 3/2007-68). Komentářová literatura dále uvádí, že ačkoli „*prvotní povinnost označit potenciální osoby zúčastněné na řízení leží na navrhovateli (žalobci)*. [...] *V případě, že navrhovatel tomuto požadavku nedostojí, nehrozí mu bezprostředně žádná sankce. Absence údaje o těchto osobách nepředstavuje důvod pro odmítnutí návrhu (žaloby), neboť soud je povinen sám tyto skutečnosti zjišťovat.* [...] *Výzvu k doplnění návrhu ve shora uvedeném smyslu (požádat navrhovatele o identifikaci osob zúčastněných na řízení, pozn. zdejšího soudu) nelze považovat za praktické řešení z toho důvodu, že soud se většinou o možných osobách zúčastněných na řízení dozví z obsahu správního spisu nebo z vyjádření dalších účastníků řízení a v této situaci je povinen sám tyto osoby oslovit bez ohledu na to, že nebyly zmíněny v návrhu“ (Potěšil, L. Šimíček, V. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2014. s. 221). V řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy se navíc povinnost navrhovatele uvést v návrhu konkrétní osoby zúčastněné na řízení neaplikuje (§ 101b odst. 4 s. ř. s.).*

V posuzované věci není ze soudního spisu patrné, že by městský soud vyvinul ve smyslu výše uvedených povinností jakoukoli snahu za účelem identifikaci subjektů, které by mohly být zrušením předmětného opatření obecné povahy dotčeny (§ 34 odst. 1 s. ř. s.). Přitom samotní navrhovatelé a) až c) upozornili městský soud na straně 8 návrhu ze dne 15. 5. 2015, kterým zahájili soudní řízení, že by mohly existovat osoby zúčastněné na řízení; jmenovitě uvedli Městskou část Prahy 6, vlastníky pozemků, které jsou předmětem změny Z 2590/00, a dotčené vlastníky nemovitostí. Z katastru nemovitostí vyplývá, že změna Z 2590/00 v předmětném opatření obecné povahy, resp. její zrušení, se týká přímo pozemků ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení I. Nejvyšší správní soud shledal, že městský soud se nedůvodně postavením osob zúčastněných na řízení I. až V. nezabýval a nevyrozuměl je o probíhajícím řízení. Přitom ani není ze soudního spisu zřejmé, že by zvolil postup dle § 42 odst. 4 s. ř. s. pro doručování osobám zúčastněným na řízení za ztížených podmínek. Změny územního plánu se přirozeně mohou dotýkat celé řady subjektů. Minimálně u vlastníků nemovitostí, které jsou přímo zahrnuty ve změně územního plánu, je ale vysoká pravděpodobnost, že budou materiální podmínku v § 34 odst. 1 s. ř. s. splňovat. Proto by měli být o řízení soudem řádně informováni (§ 34 odst. 2 věta druhá a násl. s. ř. s.). Nejvyšší správní soud spatřuje v tom, že se městský soud nezabýval existencí osob zúčastněných na řízení a neumožnil jim v řízení uplatňovat jejich práva za závažnou vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Osoby zúčastněné na řízení I. až V. nebyly o řízení vyrozuměny a neměly možnost oznámit, že budou uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení; tím byly omezeny v přístupu k soudu (čl. 36 odst. 1 Listiny).

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkami týkajícími se procesní aktivní legitimace navrhovatelů. Neshledal přitom důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů vzhledem k posouzení této otázky. Městský soud se otázkou aktivní procesní legitimace jednotlivých navrhovatelů zabýval sice stručným, avšak dostatečným způsobem. V případě navrhovatele a) je nutné posoudit, zda vlastnické nebo jiné věcné právo by mohlo být přímo dotčeno určitou aktivitou, jejíž provozování v regulované oblasti územní plán připouští. Míru dotčení přitom nelze zodpovědět paušálně, ale záleží na konkrétních okolnostech individuálního případu, které musí soud ve svém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vyložit. Otázkou aktivní legitimace v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, č. 1910/2009 Sb. NSS: *aktivní legitimace může být „dána i tehdy, tvrdí-li navrhovatel, který sám není vlastníkem nemovitosti ani nemá právo k takové cizí věci na území regulovaném územním plánem, že jeho vlastnické právo nebo jiné absolutní právo k nemovitosti nacházející se mimo území regulovaném územním plánem by bylo přímo dotčeno určitou aktivitou, jejíž provozování na území regulovaném územním plánem tento plán (jeho změna) připouští. Typicky půjde o vlastníka pozemku sousedícího s územím regulovaným územním plánem, který by mohl být dotčen určitou aktivitou, jejíž vlivy se významně projeví i na jeho pozemku (např. exhalacemi, hlukem, zápachem apod.) nebo které povedou k významnému snížení hodnoty jeho majetku.“* V posuzované věci navrhovatel a) uvedl (a Nejvyšší správní soud ověřil), že je vlastníkem bytové jednotky č. 496/11 v domě Vokovice čp. 496 na pozemku č. 1108/12, včetně spoluvlastnického podílu na společných částech domu a na uvedeném pozemku, vše v k. ú. Vokovice. Tyto nemovitosti jsou umístěny ve vzdálenosti 100 m od plochy regulované napadenou změnou územního plánu. Navrhovatel a) uvedl, že plocha „*Strnadova zahradnictví*“ je poslední zelenou plochou v okolním silně urbanizovaném a průmyslem a dopravou zatíženém území. Navrhovatel a) je dotčen na svých právech stávající nadlimitní hlukovou a imisní (tj. znečištěním ovzduší) zátěží, která by byla výrazně zhoršena v případě realizace záměru rozsáhlé výstavby na přilehlé ploše dle regulace schválené změnou Z 2590/00. Toto zvýšení zátěže by se logicky promítlo v bezprostřední blízkosti nemovitosti navrhovatele a), tj. na křižovatce ulic K Lánu a Na Dlouhém lánu. Navrhovatel a) rovněž podal proti návrhu změny územního plánu odůvodněné námitky. Navrhovatel a) uvedl, že napadenou změnou územního plánu je zkrácen na svých právech jednak uvedeným materiálním způsobem, jednak i na procesních právech způsobem podrobně popsáním v návrhu. Nejvyšší správní soud má tedy za to, že navrhovatel dostal povinnosti plausibilně tvrdit, že existuje vztah mezi jeho právní sférou a územím, jež je územním plánem regulováno, a dále tvrdit, že dotčení je z povahy věci myslitelné právě danou formou právní regulace, tj. územním plánem s jeho předmětem, obsahem a způsobem regulace (srov. výše citované usnesení rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 1 Ao 1/2009). Proto je navrhovatel a) oprávněn v posuzované věci návrh na zrušení opatření obecné povahy podat.

U navrhovatele c) je potom nutné posoudit, zda byl dotčen na subjektivních právech, jaký je jeho místní vztah k lokalitě dotčené opatřením obecné povahy či je-li zaměřen na aktivitu, která má lokální opodstatnění (srov. náleze Ústavního soudu ze dne 16. 7. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14, rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na: <http://nalus.usoud.cz/>; a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 AOs 3/2012-70). Na základě takového zhodnocení je možné posoudit, zda subjektu dle § 101a s. ř. s. aktivní legitimace přísluší, nebo je-li nutné postupovat dle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Navrhovatel c) v návrhu uvedl, že je pobočným spolkem spolku Arnika, byl založen v roce 2001 a od svého založení vyvíjí soustavnou činnost zahrnující veřejnou participaci na územním plánování v hlavním městě Praze. Pravidelně sleduje novinky v této oblasti, jakož i v oblasti výstavby v Praze a spolupracuje s dalšími spolky a složkami občanské společnosti s cílem ochrany příznivého životního prostředí pro obyvatele Prahy, kontroly zákonnosti v oblasti územního plánování a stavebního řádu a kontroly tzv. developerských projektů. Při sledování těchto svých dlouhodobých cílů na území hlavního města Prahy navrhovatel b) uplatňuje připomínky k návrhům územně plánovací dokumentace a jejich změn, jako se stalo i v případě posuzované změny č. Z 2590/00. V této souvislosti navrhovatel c) mj. doložil soudu, podané námitky k posuzované části změny územního plánu, výroční zprávu spolku Arnika za rok 2012, z níž mj. vyplývají aktivity navrhovatele c) na poli územního plánování v hlavním městě Praze, pozvánku na seminář spoluorganizovaný navrhovatelem b) 8. 11. 2013 s názvem „Pražský územní plán: jaká je situace“, seminář se stejným názvem spoluorganizovaný navrhovatelem c) dne 10. 7. 2014, zřizovací listinu navrhovatele c), Status spolku Arnika, z něhož vyplývá, že hlavním cílem spolku je ochrana přírody a krajiny. Nejvyššímu správnímu soudu je dále známo z úřední činnosti, že navrhovatel c) se opakovaně účastní soudních a správních řízení ve věcech ochrany přírody a krajiny (např. řízení u Nejvyššího správního soudu vedená pod sp. zn. 5 As 22/2011, 5 As 19/2011, 1 As 51/2009, 7 As 7/2009, 5 As 67/2006, 7 As 62/2006, 6 A 93/2001). Při zohlednění okolností případu je tedy zřejmé, že podmínky stanovené pro procesní legitimaci spolků pro podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy ve smyslu nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 59/14 ze dne 30. 5. 2014 jsou u navrhovatele c) splněny. Jedná se o spolek, který jednak má vztah k regulovanému území, má sídlo na území hlavního města Prahy, a dlouhodobě se věnuje činnosti související s problematikou územního plánování v Praze, ochrany příznivého životního prostředí a udržitelnému rozvoji. Navrhovatel ostatně i v řízení o vydání posuzované změny územního plánu podal připomínky, což také svědčí o jeho vztahu k dané lokalitě.

K aktivní legitimaci navrhovatelky b), která v řízení o vydání opatření obecné povahy vystupovala jako zástupce veřejnosti podle § 23 stavebního zákona, Nejvyšší správní soud v první řadě poukazuje usnesení rozšířeného senátu ze dne 29. 3. 2016, č. j. 4 As 217/2015-182, vydané v této věci, v němž v bodě 83 konstatoval, že „zástupce veřejnosti umožňuje kvalifikované zapojení veřejnosti do procesu územního plánování. Osoby, které nepatří mezi stavebním zákonem privilegované skupiny, mohou uplatňovat v řízení o pořízení příslušného opatření obecné povahy toliko připomínky (srov. např. § 39 odst. 2 či 52 odst. 3 stavebního zákona), naopak zástupce veřejnosti umožňuje osobám z řad

dotčené veřejnosti podávat kvalifikované námitky. Přísluší mu právo ovlivnit průběh řízení stejným způsobem jako vlastníků nemovitostí dotčeným regulací. Toto oprávnění je podepřeno, na rozdíl od spolku, značnou mírou legitimity, dosažením zmocnění od předepsaného počtu občanů obce (srov. § 23 odst. 2 stavebního zákona), kteří mají bezprostřední vztah k regulovanému území, v němž žijí. Dotčení právní sféry nelze redukovat na dotčení vlastnických či jiných věcných práv. Zástupci veřejnosti tak lze při ochraně zájmů skupiny osob proti opatření obecné povahy v oblasti územního plánování přiznat vyšší legitimitu než spolku. Je zmocněn k podání námítky transparentně, výslovně jmenovanými občany obce, a při jejím projednání zastupuje ty, kteří uplatnili věcně shodnou připomínku. Dotčení právní sféry tak namítá jménem podstatné části obyvatel regulovaného území a námitka jím podaná má určitou výpovědní sílu. Naproti tomu skutečné zájmy sledované určitým spolkem mohou být nejasné“ a ve výroku II. vyslovil, „že zástupce veřejnosti podle § 23 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, je oprávněn podat návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části dle § 101a odst. 1 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního“. Z výše uvedeného tak je zřejmé, že závěr městského soudu, že navrhovatelka b) není aktivně legitimována k podání návrhu, není správný. V této souvislosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud při rozhodnutí o aktivní legitimaci navrhovatelky b) pochybil také v tom ohledu, že její návrh zamítl. Nedostatek procesní aktivní legitimace však není důvodem pro zamítnutí žaloby, ale pro její odmítnutí podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Nejvyšší správní soud se konečně věnoval i tomu, zda byla dodržena lhůta pro podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy, neboť osoba zúčastněná na řízení IV ve své kasační stížnosti namítala, že návrh měl být odmítnut pro jeho opožděnost. Ze spisu správního orgánu vyplývá, že napadené opatření obecné povahy nabylo účinnosti dne 16. 5. 2012. Návrh na zrušení opatření obecné povahy byl u Městského soudu v Praze podán datovou schránkou dne 15. 5. 2015. Lhůta tří let od nabytí účinnosti opatření obecné povahy stanovená v § 101b odst. 1 s. ř. s. byla tedy dodržena. Datem 5. 6. 2015 není opatřen návrh, jak se nesprávně domnívala osoba zúčastněná na řízení IV, nýbrž vyjádření odporce k tomuto návrhu. Vzhledem k tomu, že zdejší soud zjistil podstatnou vadu řízení před městským soudem, která má za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., Nejvyšší správní soud se již nezabýval jednotlivými věcnými námitkami týkajícími se posouzení důvodnosti návrhu, zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V dalším řízení bude městský soud postupovat v souladu s § 34 a § 101b odst. 4 s. ř. s. a vyrozumí (případně další) osoby, u nichž přichází v úvahu postavení osoby zúčastněné na řízení. Vyjádření osob zúčastněných na řízení k jednotlivým návrhovým bodům pak městský soud vezme v úvahu při posouzení důvodnosti návrhu a svůj rozsudek v souladu s tím řádně odůvodní (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 1 As 231/2015-43).

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených úvah dospěl k závěru, že kasační stížnosti jsou důvodné, a proto zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.), ve kterém bude městský soud vycházet z právního názoru Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

**OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY, ÚZEMNÍ PLÁN,
ZÁSTUPCE VEŘEJNOSTI**

§ 23, § 43 a násl. zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů

§ 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů

§ 171 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů

Krajský soud v Plzni zamítl žalobu proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 2. 7. 2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení stavebního úřadu ze dne 6. 5. 2014 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo podle § 23 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, rozhodnuto, že žalobce není zástupcem veřejnosti ve věci uplatněné shodné námítky k návrhu územního plánu.

Z rozsudku krajského soudu mimo jiné vyplývá:

Žalobce se od roku 2012 aktivně zajímá o postup obce N. při změně územního plánu, jelikož v případě jejího schválení by byl zásadním způsobem ovlivněn nejen on, ale i další občané obce N., kteří se nacházejí v blízkosti parcel, jež by měly být ponovu zahrnuty mezi zastavitelné plochy. Jestliže by byly nově vymezené pozemky v budoucnu zastavěny, nastala by změna hydrogeologických poměrů v lokalitě, došlo by k pohybu podzemních vod a v důsledku této změny by se někteří občané ocitli bez dostatečného zásobení pitnou vodou, nemluvě o snížení kvality pitné vody ve studni žalobce a dalších občanů. Žalobce toto zatím marně dokládá obci Nebílovy i hydrogeologickým posudkem. Z těchto důvodů, ale i z důvodu nezájmu obce Nebílovy o tyto argumenty a ve snaze aktivně vystupovat v procesu pořizování územního plánu obce N. zejména s cílem získávat co největší množství informací při případných jednáních o změně územního plánu mezi jeho pořizovatelem a obcí N. rozhodlo se 38 občanů obce zmocnit žalobce ve smyslu § 23 stavebního zákona, aby je v této záležitosti zastupoval. Zmocnění zástupce veřejnosti doložil žalobce stavebnímu úřadu prohlášením občanů obce, že žalobce zmocňuje, aby je „zastupoval ve všech věcech týkajících se pořizování návrhu územně plánovací dokumentace obce N.“ a mimo jiné, aby také za ně „činil připomínky a námítky či jiné procesní úkony podle stavebního zákona“, a prohlášením žalobce, že toto zmocnění přijímá. K prohlášení byla připojena podpisová listina příslušných zmocnitelů.

Stavební úřad však rozhodl, že žalobce není zástupcem veřejnosti ve věci uplatnění věcně shodné připomínky k návrhu územního plánu a žalovaný se k odvolání žalobce s tímto závěrem stavebního úřadu ztotožnil s tím, že žalobce nespl-

ňuje podmínky § 23 stavebního zákona, proto se nemůže stát osobou s právem zástupce veřejnosti. Dle žalovaného musí být zmocnění uděleno k podání námítky na základě věcně shodné připomínky, proto je zmocnění ve znění „... zejména, aby zástupce veřejnosti činil připomínky a námítky, či jiné procesní úkony podle stavebního zákona“ k založení práva osoby zástupce veřejnosti nedostačující. Dle žalovaného tak bylo usnesení stavebního úřadu vydáno v souladu s právními předpisy. S tímto závěrem žalovaného žalobce nesouhlasil.

K právnímu posouzení institutu zástupce veřejnosti žalobce s odkazem na § 23 odst. 1 stavebního zákona uvedl, že je pořizování územního plánu procesem, v němž na sebe navazují určité děje, jež spojuje jeden účel, a to vydání územního plánu. S ohledem na znění stavebního zákona započalo pořizování návrhu územního plánu rozhodnutím zastupitelstva obce N. o jeho pořízení. Od tohoto okamžiku získala veřejnost (občané obce) právo nechat se zastupovat po celou dobu, po kterou by byla změna územního plánu připravována, projednávána a schvalována. Z tohoto důvodu byl žalobce přesvědčen, že nepředložil zmocnění zástupce veřejnosti stavebnímu úřadu předčasně. Žalobce pojal institut zástupce veřejnosti tak, že bude veřejnosti (tj. občanům obce, kteří jej zmocnili) zejména sdělovat informace související s pořizováním změn územního plánu obce.

Takovému postupu stavební zákon nebrání a stavební úřad by nebyl zatěžován případnými jednotlivými připomínkami občanů obce N., nýbrž by byla v souvislosti s projednáváním návrhu územního plánu podána případná námítka prostřednictvím zástupce veřejnosti. Žalovaný však shledává neodstranitelným nedostatkem zmocnění žalobce zástupcem veřejnosti, že jeho součástí není žádná věcně shodná připomínka zmocnitelů. Dle žalovaného ustanovení § 23 stavebního zákona výslovně nevyžaduje, aby zmocnění zástupce veřejnosti obsahovalo text připomínky, na které se příslušná část veřejnosti věcně shoduje. Zmocnitelé mohou tedy uplatňovat věcně shodnou připomínku i mimo vlastní obsah zmocnění. Institut zastoupení fyzických osob je obecně upraven v občanském zákoníku, jehož by mělo být podpůrně použito i pro správní řízení. Také z tohoto hlediska je rozsah oprávnění žalobce k zastupování vymezen dostatečně určitě, jednoznačně a srozumitelně a zakládá právo žalobce zastupovat příslušné občany obce N. ve všech věcech týkajících se pořizování návrhu územně plánovací dokumentace obce. Tento rozsah zmocnění odpovídá také ustanovení § 23 odst. 1 stavebního zákona. K vadám předcházejícího řízení žalobce uvedl, že podle § 23 odst. 4 stavebního zákona o tom, zda osoba splňuje podmínky podle odstavců 1 až 3 tohoto ustanovení rozhodne v případě pochybností správní orgán postupem podle správního řádu usnesením, které se oznamuje pouze této osobě; do pravomocného rozhodnutí o této věci má tato osoba všechna procesní práva zástupce veřejnosti. Stavební zákon tak explicitně vyžaduje použití správního řádu pro řízení o vydání rozhodnutí podle § 23 odst. 4 stavebního zákona. Žalobce učinil podání u stavebního úřadu, když mu předložil své zmocnění zástupce veřejnosti, jež by zakládalo procení práva zastoupených v dalším průběhu pořizování návrhu územního plánu. Jestliže stavební úřad shledával nutným, aby zmocnění obsahovalo i věcně shodnou připomínku zastoupených (má-li ji mít), pak měl v souladu s § 37 odst. 3

správního řádu vyzvat žalobce k odstranění takového nedostatku podání v přiměřené lhůtě, neboť věcně shodná připomínka nemusí být formálně uplatňována v téže listině jako prohlášení veřejnosti a jejího zástupce. Opomenutím postupu podle § 37 odst. 3 správního řádu byla založena vada předchozího řízení, kterou žalovaný nenapravit. Podle § 36 odst. 3 správního řádu musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Také tuto povinnost stavební úřad nedodržel a žalovaný ji nenapravit. Je hostejné, zda jediným podkladem pro vydání rozhodnutí bylo pouze zmocnění, které předložil sám žalobce. O této skutečnosti se má žalobce právo sám přesvědčit.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Žalovaný navrhol odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. s odůvodněním, že se jedná o nepřípustný návrh podle § 70 písm. c) s. ř. s., když je napadáno rozhodnutí, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem. Další důvod pro odmítnutí žaloby žalovaný spatřoval v nedostatku aktivní legitimace žalobce, tedy v ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť byl návrh podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou. Soud však dospěl k závěru, že žalobu proti napadenému rozhodnutí nelze odmítnout ani podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ani podle odstavce c) tohoto ustanovení. V dané právní věci jde o situaci, kdy žalobce předložil stavebnímu úřadu zmocnění zástupce veřejnosti, kterým občané obce N. žalobce, dle jeho názoru podle § 23 stavebního zákona, zmocňují, aby je zastupoval jako zástupce veřejnosti při projednávání územního plánu. Zmocnění bylo doloženo podpisovou listinou, na které je podepsáno 38 obyvatel obce N. Stavební zákon v odst. 4 uvedeného ustanovení upravuje způsob, jakým musí být o splnění podmínek pro zmocnění zástupce veřejnosti rozhodnuto, jsou-li na straně správního orgánu pochybnosti, a stanoví, že o tom, zda osoba splňuje podmínky podle odstavců 1 až 3, rozhodne v případě pochybností správní orgán postupem podle správního řádu usnesením, které se oznamuje pouze této osobě. Stavební zákon tak výslovně stanoví, že je o splnění podmínek § 23 odst. 1 až 3 stavebního zákona rozhodováno usnesením. To však neznamená, že se jedná o rozhodnutí ve smyslu § 70 písm. c) s. ř. s., jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem. Usnesením vydaným podle § 23 odst. 4 stavebního zákona je správním orgánem prvního stupně v případě pochybností rozhodnuto, že nejsou v konkrétním případě splněny podmínky pro zmocnění zástupce veřejnosti stanovené v § 23 odst. 1 až 3 stavebního zákona. Uvedené usnesení je proto ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti. Na základě právní moci uvedeného usnesení bylo pro nesplnění podmínek stanovených v § 23 odst. 1 až 3 stavebního zákona zrušeno právo žalobce na to, aby jednal se správním orgánem jako zmocněný zástupce veřejnosti ve smyslu § 23 stavebního zákona. Uvedené usnesení se podle § 23 odst. 4 stavebního zákona vydává v případě pochybností, jak tomu bylo v daném případě. Právo bránit se proti takovému postupu správního orgánu pak vychází z ústavní roviny z čl. 36 odst. 2

Listiny základních práv a svobod, podle něhož kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. A v zákonné rovně z ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., podle něhož kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. V daném případě je žalobce, kterému bylo usnesení doručeno (správní orgán rozhodne usnesením, které se oznamuje pouze této osobě) aktivně legitimován k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí, neboť ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. tvrdí, že byl úkonem správního orgánu zkrácen na svých právech zastupovat 38 občanů obce N. jako zmocněný zástupce veřejnosti ve smyslu § 23 stavebního zákona. Nejedná se tak o nepřípustný návrh [dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] ani o návrh podaný osobou k tomu zjevně neoprávněnou [§ 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Soud proto přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí.

Mezi účastníky je sporné ad 1) právní posouzení institutu zástupce veřejnosti podle § 23 stavebního zákona, ad 2) zda měl stavební úřad podle § 37 odst. 3 správního řádu vyzvat žalobce k odstranění nedostatku podání, když shledával nutným, aby podání obsahovalo věcně shodnou připomínku zastoupených a ad 3) zda porušil stavební úřad povinnost podle § 36 odst. 3 správního řádu, když žalobci neumožnil se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí a zda žalovaný pochybil, když tuto vadu řízení v rámci odvolacího řízení nenapravit

Žalobu shledal soud nedůvodnou.

Podle § 23 odst. 1 stavebního zákona veřejnost může být při pořizování návrhu územně plánovací dokumentace zastupována zmocněným zástupcem veřejnosti. Z uvedeného ustanovení stavebního zákona žalobce odvíjí své oprávnění zastupovat jako zmocněný zástupce 38 občanů obce N. v procesu pořizování návrhu územního plánu obcí. Na uvedené ustanovení však navazují podmínky, které musí být splněny, aby mohl zmocněný zástupce veřejnosti, tedy občané, kteří jej k tomu zmocnili, zastupovat. V odstavci 2 tohoto ustanovení je k tomu uvedeno, že zástupcem veřejnosti může být fyzická nebo právnická osoba plně způsobilá k právním úkonům. Zástupce veřejnosti musí zmocnit nejméně jedna desetina občanů obce s méně než 2000 obyvateli nebo nejméně 200 občanů příslušné obce, kteří uplatňují věcně shodnou připomínku k návrhu územně plánovací dokumentace. Zástupce veřejnosti může zmocnit rovněž nejméně 500 občanů kraje nebo nejméně jedna desetina občanů kterékoli obce na území kraje s méně než 2000 obyvateli nebo nejméně 200 občanů obce na území kraje, pokud podali věcně shodnou připomínku k návrhu zásad územního rozvoje. Podle tohoto ustanovení je nutno, aby byly splněny dvě podmínky tam uvedené. První podmínkou je, aby zmocnění zástupci udělil příslušný počet občanů, což v daném případě splněno bylo, jak vyplývá i z prvostupňového rozhodnutí. Druhou podmínkou je, aby občané, kteří zmocnění zástupci udělili, uplatňovali věcně shodnou připomínku, v daném případě k návrhu územního plánu obce N. Musí se tedy jednat v pro-

cesu pořizování návrhu územního plánu o stádium, kdy je již zpracován návrh nového územního plánu, vůči němuž uplatňuje určitý počet občanů shodnou připomínku. Další podmínka pro zmocnění zástupce veřejnosti je stanovena v § 23 odst. 3 stavebního zákona, kde je uvedeno, že zmocnění zástupce veřejnosti se dokládá seznamem občanů obce nebo kraje nebo obyvatel podle zvláštních právních předpisů, kteří uplatňují věcně shodnou připomínku, a podpisovou listinou, v níž je uvedeno jméno a příjmení, trvalý pobyt nebo pobyt, popřípadě adresa místa pobytu v zahraničí a podpis osob s prohlášením, že jmenovaného zástupce veřejnosti zmocňují k podání námítky na základě věcně shodné připomínky a k projednání této námítky podle tohoto zákona, a prohlášením zástupce veřejnosti. Toto prohlášení obsahuje jméno a příjmení zástupce veřejnosti, jeho trvalý pobyt nebo pobyt a podpis, že toto zmocnění přijímá. Jak vyplývá ze správního spisu a z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí i napadeného rozhodnutí, byla stavebnímu úřadu předložena listina nazvaná „ZMOCNĚNÍ ZÁSTUPCE VEŘEJNOSTI PŘI POŘIZOVÁNÍ NÁVRHU ÚZEMNĚ PLÁNOVACÍ DOKUMENTACE OBCE N.“, kde je uveden text: „My níže podepsaní občané obce N. v souladu s § 23 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) zmocňujeme pana (uvedeny generálie žalobce), aby nás zastupoval jako zástupce veřejnosti ve všech věcech týkajících se pořizování návrhu územně plánovací dokumentace obce N., zejména aby za nás jednal s příslušnými státními orgány nebo fyzickými či právníckými osobami a činil připomínky a námítky či jiné procesní úkony podle stavebního zákona.“ Dále je zde uvedeno, že jsou podpisy zmocnitelů uvedeny na zvláštní podpisové listině, která jako příloha tohoto zmocnění tvoří její nedílnou součást. V závěru je pak uvedeno, že žalobce, jehož podpis následuje, toto zmocnění přijímá. Uveden je datum 30. 3. 2014. V příložené listině nazvané „PODPISOVÁ LISTINA KE ZMOCNĚNÍ ZÁSTUPCE VEŘEJNOSTI“ je uvedeno jméno, příjmení, datum narození, trvalý pobyt a podpis všech 38 občanů, kteří žalobci zmocnění udělili. Aby byla splněna podmínka ustanovení § 23 odst. 3 stavebního zákona, mělo být zmocnění zástupce veřejnosti doloženo seznamem občanů, kteří uplatňují věcně shodnou připomínku k návrhu územního plánu obce N., a prohlášením, že podepsaní občané obce N. žalobce, jako zástupce veřejnosti, zmocňují k podání námítky na základě věcně shodné připomínky a k projednání této námítky podle stavebního zákona. Takové zmocnění však text listiny ze dne 30. 3. 2014 obsahující zmocnění žalobce neobsahuje. Text zmocnění nevychází ze zcela konkrétní a shodné připomínky všech podepsaných obyvatel obce N. směřující vůči návrhu územního plánu N. a žalobce jím není zmocněn k podání námítky na základě této věcně shodné připomínky a k jejímu projednání se stavebním úřadem. Podmínka stanovená v § 23 odst. 3 stavebního zákona tak nebyla splněna.

Řízení o územním plánu je upraveno v § 52 až § 58 stavebního zákona. Podle § 52 odst. 1 stavebního zákona upravený a posouzený návrh územního plánu, vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území, pokud se zpracovává, a oznámení o konání veřejného projednání pořizovatel doručí veřejnou vyhláškou. Veřejné projednání návrhu a vyhodnocení se koná nejdříve 15 dnů ode dne doručení. K veřejnému projednání pořizovatel přizve jednotlivě obec, pro kterou je územní plán pořizován, dotčené orgány, krajský úřad a sousední

obce, a to nejméně 30 dnů předem. Podle skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, ještě nedošlo k veřejnému projednání návrhu územního plánu. Podle § 52 odst. 2 stavebního zákona námítky proti návrhu územního plánu mohou podat pouze vlastníci pozemků a staveb dotčených návrhem řešení, oprávněný investor a zástupce veřejnosti. V tomto ustanovení je upraven postup podávání námítky proti již konkrétnímu návrhu územního plánu. Teprve v tomto stádiu procesu přípravy nového územního plánu je zde prostor pro zástupce veřejnosti, který může podat námítky, pokud jsou splněny výše uvedené podmínky ustanovení § 23 odst. 1 až 3 stavebního zákona. Zástupcem veřejnosti podaná námítka či námítky proti územnímu plánu sestávají z konkrétních připomínek vůči územnímu plánu, když podle § 50 odst. 3 stavebního zákona nejpozději do 7 dnů ode dne veřejného projednání může každý uplatnit své připomínky a dotčené osoby podle odstavce 2 námítky, ve kterých musí uvést odůvodnění, údaje podle katastru nemovitostí dokladující dotčená práva a vymežit území dotčené námítkou. Dotčené orgány a krajský úřad jako nadřízený orgán uplatní ve stejné lhůtě stanoviska k částem řešení, které byly od společného jednání (§ 50) změněny. K později uplatněným stanoviskům, připomínkám a námítkám se nepřihlíží. Dotčené osoby oprávněně k podání námitek musí být na tuto skutečnost upozorněny. Uvedené ustanovení výslovně vypočítává, že námítky proti návrhu územního plánu může krom jiných v odst. 2 uvedených podat také zástupce veřejnosti. Tím je míněn zástupce veřejnosti, jak je tento institut upraven v ustanovení § 23 stavebního zákona. Žádné jiné ustanovení stavebního zákona neupravuje možnost zastupovat širokou veřejnost na základě zmocnění v rámci celého procesu přípravy nového územního plánu. Jinými slovy zástupce veřejnosti může v procesu přípravy územního plánu vystupovat jen, jsou-li kumulativně splněny podmínky stanovené v § 23 odst. 1 až 3 stavebního zákona, což se v daném případě nestalo. Stavební úřad proto postupoval v souladu s ustanovením § 23 stavebního řádu, když v pochybnostech rozhodl usnesením podle § 23 odst. 4 stavebního zákona o splnění podmínek pro zmocnění zástupce veřejnosti tak, že žalobce není zástupcem veřejnosti ve věci uplatnění věcně shodné připomínky k návrhu územního plánu. Žalovaný pak neporušil ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, když po přezkoumání prvostupňového rozhodnutí dospěl k závěru, že bylo vydáno v souladu s ustanovením § 23 stavebního zákona a správně podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání žalobce zamítnul a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Nedůvodnou je námítka, že měl stavební úřad podle § 37 odst. 3 správního řádu vyzvat žalobce k odstranění nedostatku podání, když shledával nutným, aby podání obsahovalo věcně shodnou připomínku zastoupených. Podle § 37 odst. 2 správního řádu z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Fyzická osoba uvede v podání jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jinou adresu pro doručování podle § 19 odst. 3. V podání souvisejícím s její podnikatelskou činností uvede fyzická osoba jméno a příjmení, popřípadě dodatek odlišující osobu podnikatele nebo druh podnikání vztahující se k této osobě nebo jí provozovanému druhu podnikání, identifikační číslo osob a adresu zapsanou v obchodním rejstříku nebo jiné zákonem upravené evidenci jako místo podnikání, popřípadě jinou adre-

su pro doručování. Právník osoba uvede v podání svůj název nebo obchodní firmu, identifikační číslo osob nebo obdobný údaj a adresu sídla, popřípadě jinou adresu pro doručování. Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí. Podle § 37 odst. 3 správního řádu nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Žalobce předložil stavebnímu úřadu zmocnění k zastupování určitého okruhu obyvatel obce N. jako zmocněný zástupce veřejnosti podle § 23 stavebního zákona. Z jeho podání bylo tedy zcela zřejmé, čeho se domáhá. Splnění podmínek ustanovení § 23 odst. 1 až 3 stavebního zákona však nelze kvalifikovat ve smyslu § 37 odst. 2 správního řádu jako další náležitost, kterou stanoví zákon. Stavební úřad proto nemohl žalobcem učiněné podání kvalifikovat jako podání, které ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu nemá předepsané náležitosti nebo jako podání, které trpí i jinými vadami, a nemohl tedy (zejména za situace, kdy žalobce podání učinil v době, kdy ještě nebyl zpracován návrh územního plánu, a stavební úřad neměl k dispozici shodné připomínky k návrhu územního plánu) pomoci podateli nedostatky odstranit nebo jej vyzve k jejich odstranění a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu. Stavební úřad mohl v případě svých pochybností o splnění podmínek stanovených v § 23 odst. 1 až 3 stavebního zákona toliko postupovat podle § 23 odst. 4 stavebního zákona a rozhodnout o nesplnění stanovených podmínek usnesením, tedy postupovat tak, jak postupoval.

Nedůvodnou je rovněž námitka žalobce, že stavební úřad porušil povinnost podle § 36 odst. 3 správního řádu, když žalobci neumožnil se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí a že žalovaný pochybil, když tuto vadu řízení v rámci odvolacího řízení nenapravit. Podle § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že v daném případě měl správní orgán k dispozici toliko podání žalobce ze dne 14. 4. 2014, doručené dne 18. 4. 2014, jehož přílohou bylo výše popsané zmocnění žalobce zástupcem veřejnosti podle § 23 stavebního zákona a podpisová listina s podpisy 38 občanů obce N., kteří žalobce k zastupování zmocnili. Jak již bylo uvedeno, zmocnění žalobce nesplňovalo podmínky § 23 odst. 1 až 3 stavebního zákona, proto o něm muselo být rozhodnuto podle § 23 odst. 4 stavebního zákona, aniž by bylo nutno podklady pro rozhodnutí jakýmkoli způsobem doplňovat. Stavební úřad proto nebyl povinen ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu žalobce před vydáním rozhodnutí seznamovat s obsahem listin, které žalobce sám stavebnímu úřadu doručil, a neporušil uvedené ustanovení, když o podání žalobce rozhodl, aniž by dal žalobci možnost před vydáním rozhodnutí ve věci se vyjádřit k podkladům rozhodnutí.

Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

*Soudní rozhodnutí vybrala a připravila:
Česká společnost pro stavební právo*